

Sygn. akt: III C 333/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Adrianna Szczodrowska

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) w W. na rzecz pozwanego A. S. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 333/18

UZASADNIENIE

wyroku z 26 czerwca 2018 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 4 sierpnia 2017 roku powód (...) w W. zażądał zasądzenia od pozwanego A. S. na swoją rzecz kwoty 2.564,72 złotych z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podał, że jego roszczenie wynika z zawartej przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) umowy pożyczki. Wskazał, że na wierzytelność dochodzoną pozwem składają się: 1.237,50 złotych tytułem kapitału, 827,63 złotych tytułem kosztów udzielenia pożyczki oraz 499,59 złotych tytułem odsetek za opóźnienie.

Nakazem zapłaty z 22 listopada 2017 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.564,72 złotych wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. To doprowadziło do utraty mocy przez nakaz zapłaty w całości. Zażądał oddalenia powództwa oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu. W sprzeciwie podniósł zarzut niewykazania istnienia oraz wysokości roszczenia.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia. Podczas rozprawy dnia 26 czerwca 2018 roku pozwany podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 24 marca 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W. sporządziła tekst umowy ramowej pożyczki, z której wynikało, że jej przedmiotem było udzielenie przez niego pożyczkobiorcy pożyczki, którą jest on zobowiązany zwrócić na warunkach określonych w umowie (pkt 2). W momencie dokonania rejestracji na stronie internetowej pożyczkobiorca jednocześnie składa wniosek o pierwszą pożyczkę wskazując propozycję indywidualnych warunków umowy, tj. kwoty pożyczki oraz terminu jej spłaty. (...) marca 2014 roku sporządził harmonogram, w którym stwierdził zobowiązanie pozwanego A. S. z tytułu kwoty pożyczki w wysokości 1.000 złotych, prowizji za jej udzielenie w wysokości 162,50 złotych, ubezpieczenia w wysokości 75 złotych i wskazał kwotę do spłaty w wysokości 2.177,74 złotych w terminie do 2 sierpnia 2014 roku.

Dowód:

- tekst umowy ramowej pożyczki, k. 39-50;
- harmonogram, k. 51;

Dnia 3 czerwca 2014 roku powód (...)w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w W. umowę ramową przelewu wierzytelności.

Dowód:

- umowa, k. 8-9;

Pismem z 10 lutego 2015 roku powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności i wezwał go do zapłaty kwoty 2.187,66 złotych.

Dowód:

- pismo z 10 lutego 2015 roku, k. 5;

Dnia 4 sierpnia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym stwierdził zobowiązanie pozwanego w wysokości 2.564,72 złotych.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych, k. 4;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W takiej sytuacji powód winien był wykazać, że doszło do zawarcia pożyczki oraz wysokość zobowiązania pozwanego z tego tytułu. W ocenie sądu powód powyższych okoliczności nie wykazał w żadnym zakresie. Na okoliczność treści zobowiązania pozwanego przedstawił tekst umowy ramowej pożyczki z 24 marca 2014 roku. Niemniej jednak zauważyć należy, że w treści umowy nie oznaczono nawet pożyczkobiorcy. Umowa ta nie została podpisana przez pozwanego, a zatem nie sposób przyjąć, by składał on oświadczenia woli dotyczące treści tej umowy. Co więcej,

z umowy tej nie wynikają wszystkie essentialia negotii pożyczki, a mianowicie wysokość samej pożyczki. W pkt 8 umowy wskazano, że uzależniona jest ona od złożenia wniosku przez pożyczkobiorcę. Powód nie wykazał, by pozwany jakkolwiek wniosek złożył. Za dalece niewystarczający okazał się dowód z harmonogramu z 24 marca 2014 roku. Nie wynika z niego nawet, kto harmonogram taki sporządził, a w szczególności nie wynika, by pozwany go akceptował.

W toku procesu powód nie wykazał także skutecznego przeniesienia wierzytelności. Dotyczy to nie tylko samego niewykazania istnienia wierzytelności przysługującej cedentowi ale także skuteczności zawarcia samej umowy, którą podpisał wyłącznie I. K., podczas gdy z przedstawionego odpisu KRS dla komplementariusza wynika, że w przypadku reprezentacji wieloosobowej konieczne jest współdziałanie co najmniej dwóch członków zarządu.

Na dowód istnienia zobowiązania pozwanego powód przedstawił dowód z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Zwrócić jednak należy uwagę na to, że stanowi on dokument prywatny, którego moc dowodowa ograniczona jest do stwierdzenia, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści. Z treści art. 245 k.p.c. nie wynika jednak, by moc dowodowa takiego dokumentu zezwalała na przyjęcie o zgodności tego oświadczenia z prawdą.

W toku procesu pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia. Zarzut ten był jednak indyferentny. Przedawnieniu ulec może jedynie istniejąca wierzytelność. Na marginesie jedynie zwrócić należy uwagę na to, że nawet gdyby powód udowodnił, że wierzytelność ta przysługuje właśnie jemu, żądania nie sposób byłoby uwzględnić wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Zgodnie z treścią art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Zgodnie zaś z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przyjmując, że termin spłaty pożyczki przypadał zgodnie z harmonogramem na 2 sierpnia 2014 roku, to po upływie trzech lat roszczenie z tytułu pożyczki uległoby przedawnieniu, a zatem nastąpiłoby to 2 sierpnia 2017 roku. Powód wniósł powództwo 24 sierpnia 2017 roku, a zatem nie mógł doprowadzić do przerwania biegu terminu przedawnienia, który w momencie wniesienia pozwu zakończyłby już bieg.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd winien powództwo oddalić, o czym orzekł jak w pkt I sentencji.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez pozwanego koszty procesu składało się zastępstwo procesowe w wysokości 900 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.